Küçük yaşta çocukların ölümü

“Benim üç aylık oğlum vefat etti. Nedenini bilmiyoruz. Çok üzüldük. Küçük yaşta vefat eden çocuklarla ilgili bir müjde var mı?”

Vefâtın Allah’ın takdirinden başka gerçek nedeni olmaz. Sâir nedenler neden değil; bahânelerdir. Şâir ne güzel söylemiş: “Ölüm gelmiş cihâna, baş ağrısı bahâne.”
Sabretmeliyiz. Allah size ve cümle çocuğu ölenlere sabr-ı cemîl ihsan eylesin. Âmîn.
Uhud savaşında Peygamber Efendimizin (asm) sevgili amcası Hazret-i Hamza (ra) şehit düşmüş, mübârek cesedi param parça edilmişti. Öyle fecî ve acıklı bir manzara vardı ki, müşrikler Hazret-i Hamza’nın (ra) mübârek kulak, burun ve dudaklarını kesmişler, cesedini delik deşik etmişlerdi. Cesedinde sağlam bir yer yoktu.

Peygamber Efendimiz (asm) onun mübârek cesedi üzerinde durdu ve şöyle dedi:
“Allah’ın rahmeti senin üzerine olsun. Ben seni bileli beri sen akrabalık hukukunu hakkıyla gözeten, dâimâ iyilik yapan ve işi gücü hep iyilik olan bir kimse idin. Allah’a yemin ederim ki, eğer senden sonra sağ kalanların sana olan üzüntüleri olmasaydı, seni yerden kaldırmayıp, böylece bırakacaktım. Tâ ki, canavarların karnına, kuşların kursaklarına gireydin de, Cenâb-ı Allah seni oralardan toplayarak dirilteydi!”
Peygamber Efendimiz (asm) o derece üzülmüştü ki, şöyle buyurdu:
“Vallahi, onlar nasıl seni bu duruma sokmuşlarsa, onlardan yetmiş kişinin ölüsünü senin durumuna sokmadıkça onlardan vazgeçmeyeceğim.”
Bunun üzerine Cebrâil (as) geldi ve şu âyetleri indirdi:
“Cezâ verecekseniz, uğradığınız muâmelenin misliyle cezâ verin. Eğer sabrederseniz, elbette sabır sahipleri için bu daha hayırlıdır. Sabret. Senin sabrın da ancak Allah yardımıyladır. Onlar için tasalanma. Kurup durdukları tuzaklar yüzünden sıkıntıya da düşme.”1
Bu âyetin inmesi üzerine Peygamber Efendimiz (asm) fikrinden vazgeçti ve yemininin kefâretini ödedi.2
Sabır konusunda Asr-ı Saadet altın örneklerle doludur. Ebû Talhâ’nın (ra) bir erkek çocuğu dünyaya gelmişti. Çok sevimli bir yaşında hastalandı ve çok geçmeden öldü. Ölürken Ebû Talhâ (ra) evde yoktu. Akşam eve geldiğinde:
“Çocuk nasıl?” diye sordu. Eşi Ümmü Süleym:
“Çocuk çok iyidir. Sen de bugün geciktin. Her halde acıkmışsındır. Sana yemek koyayım. Yemekten sonra çocuğu görürsün” dedi.
Ümmü Süleym yemek getirdikten sonra:

“Ey Ebû Talha! Eğer bir kimsenin yanında başkasına ait bir emanet bulunursa ve emânet sahibi emânetini geri almak isterse, o kimsenin bundan alınıp gücenmeye, kızmaya ve üzülmeye hakkı var mıdır?” dedi.
Ebû Talha (ra):
“Hayır!” dedi. Eşi:
“Senin oğlun bizde bulunan Allah’ın bir emâneti idi. Allah emânetini geri aldı” dedi.
Ebû Talha (ra):
“Çocuk şimdi nerede?” dedi. Eşi:
“Arkadaki odadadır” dedi.
Ebû Talha (ra) kalkıp odaya geçti ve çocuğun üzerinden örtüyü kaldırarak:
“İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn.” (=Biz Allah için varız ve Allah’a dönüyoruz.) dedi.
Ebû Talha (ra) Peygamber Efendimiz’e (asm) geldi ve durumu anlattı. Peygamber Efendimiz (asm):
“Beni hak Peygamber olarak gönderen Allah’a yemin ederim ki, Ümmü Süleym çocuğun ölümüne sabrettiği için Allah onu bir çocukla müjdelemiştir” buyurdu.3
Bedîüzzaman hazretlerinin ifâdesiyle çocukları Allah için, Allah’ın bir hediyesi olduğu için sevmeliyiz ki, bu sevgi Allah’a ait olabilsin ve Allah’ın şükrü hesabına geçebilsin. Bu sevginin Allah hesabına olduğunun ölçüsü ise, ölümleri halinde, yani Allah’a teslim olmaları durumunda sabır gösterebilmek ve şükredebilmektir, ümitsizce feryad etmemektir.
Çocuk vefat ettiği zaman şöyle düşünmelidir: “Hâlıkımın, benim nezâretime verdiği, sevimli bir mahlûku idi, bir memlûkü idi. Şimdi hikmeti iktizâ etti, benden aldı. Daha iyi bir yere götürdü. Benim o memlûkte bir zâhirî hissem varsa, hakîkî bin hisse, onun Hâlıkına aittir. ‘Hüküm ve emir Allah’ındır’4 deyip Allah’ın hükmüne ve takdirine teslim olmalıdır.”5

Başınız sağolsun der, taziyetlerimizi sunarız.

Dipnotlar:

1- Nahl Sûresi, 16/126, 127;
2- Heysemî, 6/119;
3- Hayatü’s-Sahâbe, 3/199;
4- Mü’min Sûresi, 40/12;
5- Sözler, s. 583, 584.0